

Červená Karkulka

Pak jsem vyklouzla z jeho těžkých spletených tlap
a šla hledat živého ptáka – bílou holubici –

která mu z mých rukou vletěla přímo do tlamy.
Jedno sousto, a byla mrtvá. Dobrá, snídaně do postele, uznal.
Olízl si tlamu. Až zabral, odplížila jsem se ke stěně zářící rudě a zlatě
knihami.

Slova, slova na jazyku vskutku ožila, v hlavě
vřela, tepala, běsnila a dostala křídla: hudba a krev.

Jenže to jsem byla mladá – a v tom lese musela prožít
deset let, než jsem poznala, že houba
ucpala ústa pohřbené mrtvoly, že ptáci
jsou vyslovená myšlenka stromů, že prošedivělý vlk
vyje na měsíc tu stejnou starou písničku rok co rok,
sezónu za sezónou, stejný rým, stejný důvod. Vzala jsem sekeru

na vrbu, abych viděla, jak pláče. Vzala jsem sekeru na lososa
abych viděla, jak skáče. Vzala jsem sekeru na vlka,
toho spáče, jednou máchla od šourku k hrdlu, a uviděla
blyštivé, panensky bílé kosti své babičky.
Staré břicho jsem naplnila kamením. Zašila jsem ho.
Kráčím z lesa s kvítím a zpívám si, úplně sama.